

5. Plafon w westybulu

Nad schodami głównymi w westybulu, na wysokości ponad 4 [czterech] metrów, znajduje się wytworne sklepienie wykonane przez Antoniego Tucha.

Centralną część sklepienia stanowi plafon, czyli dekoracyjne wykończenie sufitu pokryte malowidłami i zdobieniami. Boczne części sklepienia to tak zwane fasety, czyli wyokrąglone narożniki na połączeniu ścian i sufitu. Dzięki nim sklepienie ma opływowy kształt, bez ostrych kątów. Fasety zdobią namalowane girlandy z kokardami, delikatne roślinne pnącza, skrzydlate postacie czy fantastyczne stwory takie jak gryfy, smoki czy feniksy. Są one misternie ułożone w symetrycznie powtarzające się wzory, niezbyt gęsto rozłożone na jasnobieżowym tle.

Środkowa część sklepienia zwana zwierciadłem jest płaska i przykryta plafonem. Plafon ma kształt prostokąta o długości prawie 13 [trzynastu] metrów i szerokości 9 [dziewięciu] metrów. Jego granice wyznacza rama ozdobiona antycznymi maskami i złotymi ornamentami roślinnymi. Pośrodku plafonu znajdują się polichromie, czyli pełne detale, wielobarwne malowidła nawiązujące do antyku. Ich kolorystyka bazuje na jasnych i ciemnych odcieniach beżu i brązu. Gdzieś tam malowidła mienia się stonowaną czerwień, złotem, błękitem. Po prawej i lewej stronie plafonu, wzdłuż jego krótszych ścian malowidła przedstawiają dwa pędzące rydwany ukazane na tle antycznych budowli. Konie ukazane są w ruchu, wydaje się jakby zaraz miały wyjechać poza ramy plafonu.

Środkową część plafonu, tuż nad żyrandolem, ozdabia malowidło iluzjonistyczne, czyli dające złudzenie głębi przestrzennej. Przedstawia ono błękitne, częściowo przykryte obłokami niebo w ozdobnej, kolistej ramie. Polichromie plafonu zostały wykonane w stylu pompejańskim, czyli wzorowanym na malowidłach odkrytych w latach 80. XVIII wieku w starożytnych Pompejach i następnie spopularyzowanych w Europie.

Audiodeskrypcja: Anita Fidyka, Fundacja Siódmy Zmysł. Konsultacja merytoryczna: Diana Poskuta. Czytał Tomasz Wysocki – aktor Teatru Słowackiego.